



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. október 8.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A RÉGI ÖSVÉNY VALÓBAN RÉGI?

Énekek: 166,1; 449,1-6; 690,1; 449,7-10

Lekció: Jer 31,1-11

Alapige: Jer 6,16

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy megszólíthatunk Téged, Mennyei Atyánk és köszönjük, hogy így szólíthatunk meg Téged. Olyan Atyaként, aki Jézus Krisztusban azzá lett, mert úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki benne hisz, az ne vesszen el, hanem örök élete legyen.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy azt kérhettük az énekekben: fordulj hozzánk. Olyan nagy ajándék ez, mert mindent megtettünk azért, hogy elfordulj tőlünk. Mégis azt kérjük, hogy az orcádat fordítsd felénk. Mégis azt kérjük, hogy szólíts meg bennünket. Mégis azt kérjük, hogy munkáld bennünk a megtérést, azt, hogy „Jézus engedj hozzád térnem, Veled halnom, Veled élnem”.

Köszönjük, hogy egybe gyűjtöttél bennünket ide, Urunk, szent igédnek hallására. Kérünk, szólaljon meg közöttünk igédnek áldott üzenete és munkáld azt közben, hogy az is, aki hirdeti és azok is, akik hallják az igét, adják neked a szívüket. Hiszen elsősorban ezt kéred tőlünk. Nem azt kéred, amink van. A szívünket kéred, hogy Előtted hódoljon az a szív, amelyet Te alkottál, Te teremtetél; és előtted tudjon hódolni az a szív, amelyet megváltottál és hálássá tettél Jézus Krisztusért.

Köszönjük Neked az elmúlt hét napjait, megtartott életünket, elvégzett munkánkat. Köszönjük, hogy gondviselő, jó Atyánk vagy és voltál az elmúlt napokban is. Köszönjük, hogy vigasztalást kérhetünk azoknak, akik a héten szeretteiket tették. Adj nekik megoldást, erőt, bátorítást, igédnek áldott vigasztalását, Urunk!

Köszönjük, hogy az ige azt mondja Rólad: Te meg tudsz sebezni, de be is tudsz kötözni. Te kötözöd be a sebeket, Urunk! A legnagyobb sebeket – megvalljuk – a

A RÉGI ÖSVÉNY, VALÓBAN RÉGI?

bűn okozta a mi életünkben. A gyógyulást, megújulást csak Tőled várhatjuk. Ezért fohászkodunk: jöjj, légy az orvosunk!

Végy körül bennünket, szenteld meg szívünket, készíts neved imádására, magasztalására! Jézus Krisztusért, a mi Urunkért kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek, már napok vagy hetek, de inkább azt mondom, hogy hónapok óta lehet hallani és érzékelni, hogy sokan, sokféleképpen készülnek a reformáció 500. évfordulóját megünnepelni. Azért mondom, hogy sokan készülődnek, mert többen, mint kellene, és azért mondom, hogy sokféleképpen, mert valóban csak egyféleképpen lehetne vagy kellene.

Amikor mi is beállunk az ünneplők sorába, ahogy közeledik ez a szép évforduló, szeretném, ha nem azon lenne a hangsúly, hogy hogyan ünneplünk mi, hanem azon lenne a hangsúly, hogy hogyan figyelünk arra az Úrra, akitől jönnek az ünnepek. Aki a reformációt is adta, munkálta akkor is, azóta is és imádságunk az, hogy ma is így történjen.

Mára ezt az ígét kaptuk a Jeremiás könyvének 6. fejezetéből, amikor az Úr így szól: „kérdősködjétek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugodalmat találjatok a ti lelkeiteknek!”

Mi nem 500 évre szeretnénk visszamenni, amikor ünneplünk, és amikor a reformációról beszélünk, hanem sokkal messzebbre. Sokkal távolabbra megyünk, testvéreim. Én vallom, hogy egészen az Édenkertig, ahol az Isten lehajolt a bűnös emberhez, és kijelentette, hogy az asszony magva a kígyó fejére fog taposni majd; és megígéri az Úr Jézus Krisztust. Szeretnénk elmenni oda, amikor a próféták által ezt megerősítette; amikor az áldozatok által kiábrázolta; és szeretnénk Jézus Krisztusra nézni, aki által beteljesítette a mi Atyánk, az evangélium drága, tiszta üzenetét.

Azt mondja a mai igénk: tudakozódjatok a régi ösvények felől, hogy melyik a jó út, és azon járjatok! Amikor ezt halljuk, hogy „régí”, akkor egy kicsit összerezdülünk, mert azt gondoljuk, hogy ami régi, az nem jó. Azt gondoljuk, hogy ami régi: az ósdi, az elavult, az idejétmúlt, az már nem nekünk való. Pedig az ige mégis azt mondja: tudakozódjatok a régi ösvények felől. Amikor a Biblia azt mondja, hogy régi, akkor nem maradiról, nem elavultról beszél.

Amikor a Biblia arról beszél, hogy valami „új”, akkor nem arról beszél, hogy ezt most találták ki, és amikor a régi ösvények felől tudakozódunk, amely sokaknak új – új volt a reformációban, új volt az ébredési mozgalmakban, a puritán mozgalmakban és sokaknak ma is új – nem azért mert valóban új, hanem azért, mert addig nem tudták, nem ismerték.

Az Isten ösvényei se nem régiek, se nem újak; azok örökkévalók, azért, mert az Örökkévalótól jönnek és Tőle származnak. Ezért jók, mert a Jótól jönnek. Mert az Isten jó. Ő maga a jóság, és amit Ő készít, az nem lehet más, csak jó.

Amikor a Biblia utakról beszél és arról, hogy tudakozódjunk az utak iránt, az ösvények felől, akkor azt mondja: nézzük meg, hogy mi melyiken vagyunk! Mi

azon az úton vagyunk-e, amelyen mennünk kell? Azon járunk-e vagy pedig máson? Amikor a reformáció elindult, amikor az ébredési mozgalmak megtörténtek, elindultak, amikor zúgott az Úrnak Lelke – mennyből alájövő – és szétjárt éltet lehelve, akkor mindig ez történt, hogy olyan utakon találta az embert, amely nem az Úrnak útja, hanem emberi utak. Így is mondhatnánk, hogy kitalált ösvények.

Ezért mondja már Jeremiáson keresztül az Úr: tudakozódjatok a régi ösvények felől, hogy melyik a jó út! Én úgy fogalmaztam meg ezt, testvérek, hogy azért kell ezt nekünk tenni, mert van AZ ÚT, amely az Isten útja. Amelyre nézve a zsoltáros kéri, hogy „Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényedre taníts meg engem!”, mert van az Úr útja és emellett vagy ezzel szemben, vannak az emberi utak. Én az egyik útnak, az Úr útjának azt a címet adtam, hogy „az evangélium útja”. Amit pedig az emberek kitaláltak, azok az ösvények pedig a vallásos utak; a vallásnak az útjai. Ezért mondja az Isten igéje: a régi ösvények után kell tudakozódni.

Mikor kell egy ösvény után, egy út után tudakozódni? Akkor, ha eltévedtünk. Ha nem azon vagyunk. Néhány évvel ezelőtt, egy repülőgép lezuhant. Amikor a pilóták ereszkedtek, azt gondolták: itt vannak már a repülőtér fényei, mindjárt meglátjuk őket – akkor teljes sötétség volt előttük. Nemhogy fények lettek volna, hanem teljes sötétség. Gondolkodtak, rádión tartották a kapcsolatot az irányítótoronnyal, aztán megfordultak, hogy megpróbáljuk akkor még egyszer; mert biztos egy-két kilométerre vagyunk a repülőtértől. Amikor lezuhantak és elkezdték keresni a roncsokat, akkor derült ki, hogy 1100 km-re voltak a repülőtértől. Ők azt gondolták: már itt vagyunk, már látjuk a fényeket! És olyan úton voltak, amely nemhogy közel lett volna, hanem nagyon-nagyon távol volt. Eltévedtek, testvérek, mert nem azon az úton voltak, amelyiken gondolták, hogy vannak vagy kellene lenniük.

Nagyon sokszor így van az ember is. Ezért ajánlja az ige, és ezért ajánlja Isten: tudakozódjatok a régi ösvények felől. „Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek a régi ösvények felől, hogy melyik a jó út, és azon járjatok!”

Vajon melyik úton vagyunk? Az Úrnak az útján vagyunk vagy pedig azon az úton, amelyet emberek alkottak, és amelyről azt gondolták, hogy az is jó út. Testvéreim, a lényeg az, hogy csak két eset lehetséges: azon az úton járni, amit Isten rendelt el; vagy azon az úton menni, amelyiket emberek vagy vallások hoztak létre és építettek meg.

A régi ösvények el voltak készítve. Amelyik az Úr útja, az azt jelenti: az az út, amelyen Isten közeledik az elveszett bűnös emberhez. A másik út azért rossz, és azért az emberi agy szüleménye és kitalálása, mert az emberek mindig azt az utat keresték, amelyen mi juthatunk el Istenhez.

Isten azt mondta: csak egy út van, amelyen Én érkezem hozzátok. Csak egy út van az Isten szívetől, az Ő mentő szeretetétől az elveszett ember bűnös szívéig. Egy út van, és hogy ez az út létrejöjjön, meg kellett nyílnia a mennynek és alá kellett szállnia a menny Urának, Jézus Krisztusnak, hogy elmondhassa az embernek: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” E helyett, az ember mindig azt az utat kereste – és most nevezzük így, hogy a vallásos út mindig ez – én hogyan juthatok el az Istenig.

A RÉGI ÖSVÉNY, VALÓBAN RÉGI?

Tudjátok, hogy ki volt az első vallásos ember, aki ezt az utat kereste? Úgy hívták, hogy Kain. Ő volt az első ember, aki kereste az utat Istenhez, és Isten azt mondta: nem ez az út. Nem ez az út, amelyet Én kedvelek, amelyet Én elrendeltem. Ez az út az, amelyet te találtál ki a magadnak, a magad módján hozott áldozattal, és nem azzal, melyet Én kedvesnek tartok. Aztán jött sok ember és ugyanezt tették a Bábel tornyával. Nosza, építsünk egy nagy tornyot, amely az eget érje; és akkor mi elkészítjük az utat az Istenhez! Majd mindenki felér a mennybe, és majd mi megoldjuk a megváltás kérdését! Majd mi elrendezzük az üdvösség útját! Jön Isten és azt mondja: nem! Kérdezősködjetek a régi ösvények felől! Tudniillik, az után az egyetlen út után, amelyet Én készítettem, és amellyel Én érek el a ti szívetekig.

Ezek az utak, testvérek, a *vallásos ember kitalált útjai – találmányok a lelkiismeret megnyugtatóására. Az evangélium egyetlen útja pedig isteni ajándék az ember üdvözítésére.* Ezért kell megtalálni azt az utat. Ezért kell kérdezősködni utána. Ezért gerjeszt a Szentlélek a szívünkben vágyat erre, hogy melyik a jó út, amelyen járni kell. Mert itt kezdődik a lelki élet, testvérek!

Mikor valaki azt mondja: mindegy az, hogy melyik úton vagyok. Mikor az ember azt mondja: nem mindegy, milyen úton vagyok? Nekünk, mindegy, testvérek, mikor el akarunk jutni valahova; nekünk mindegy melyik úton megyünk? Nekünk mindegy melyik úton vagyunk? Hát nem a legjobb úton akarunk menni? Nem azon az úton akarunk menni, amelyik célba visz bennünket, hanem azon, amelyiken eltevédünk?

Azt mondja Pál a Rómaiakhoz írt levélben, a 10. fejezet 3. versében: „Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezték érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmessé váltak.” Mert a mi emberi szívünk mindig erre képes: elhagyni az utat. Elhagyni az egyetlen utat és ezeken a magunk járta utakon elindulni.

Próbálkoztak Jeremiás korában, hogy hogyan lehetne azt az utat igazolni, amelyiken mi járunk. Hogyan lehetne a vallásnak az útját igazolni? Ma is, jaj, de sokan erre törekszenek és ezt akarják! Hogyan lehetne? – tesz fel a kérdést.

Én is olvastam, vagy nekem is mutattak az internetről véleményeket, hogy hogyan lehetne a ma emberét megszólítani; hogyan lehetne a fiatalságot behozni a templomba. Hogyan lehetne új módszerekkel elérni az emberig? Milyen megdöbbentő, testvérek, amikor az ige megmondja, hogyan lehetne: tudakozódjatok a régi ösvények felől!

Hogyan lehetne a mai modern, vagy inkább posztmodern embert a maga nyelvén megszólítani? Ott van az ige! Adatott nekünk egy megszólítás. Adatott nekünk út ehhez. Nem nekünk kell kitalálni valamit! Próbálnak új liturgiát bevezetni. Újítsuk meg az istentiszteleteinket, a liturgiánkat!

Az ige meg mit mond? Kezdjétek el tudakozódni, hogy Isten mit akar; hogy Isten mit jelentett ki; hogy Ő mit rendelt el; hogy Ő mit határozott meg, és tegyétek félre azt, amit ti elgondoltok! A régi út nem elvont, nem maradi, nem ósdi, nem idejétmúlt, nem konzervatív. A reformáció korában már egész útrendszerek voltak az egyetlen út helyett. Amikor a reformátorok ezt észrevették, ők sem tettek mást, csak a régi ösvény felől kezdtek el tudakozódni. Már egész útrendszerek, la-

birintusok voltak arra, hogy hogyan kerülhet be az ember az Isten országába. Egész labirintus, sok zsákutcával, sok mellékúttal. Pedig Isten megmondta: ne térjünk se jobbra, se balra attól az úttól, amelyet Ő elrendelt, amelyet Ő ideadott, és amelyet Ő készített.

Azt kérdezte valaki múltkor: miért van annyi vallás? Nem lenne jobb, ha egy vallás lenne? Egyébként a világ erre törekszik – legyen egy közösség vagy legfeljebb kettő a világon, tagozódjon be mindenki abba! Legyen egy olyan vallás, amely mindenkinek jó, egy olyan út, amelyet mindenki elfogad, de ma sokszínű a vallási paletta.

Vajon miért van ennyi vallás? Azt válaszoltam: azért, mert az emberi elme olyan rafinált és agyafúrt, hogy mindenki más úton akar Istenhez eljutni. Mindenki más utat talál magának, mert ezek a vallások, testvéreim, utak Istenhez. Az evangélium pedig: út Istentől hozzánk.

Nem győzöm hangsúlyozni! A vallások: utak a lelkiismeret megnyugtatóására, de inkább azt mondom, hogy elaltatására. Mert mi el akarjuk altatni a lelkiismeretet. Isten pedig fel akarja ébreszteni a lelkiismeretet! Kérdezősködjétek a régi-ek után, a régi ösvények felől! Nem muszáj belenyugodnotok abba, hogy én már ezen az úton vagyok! Jaj, de sokakat hallottam: tiszteletes úr, én ebbe a vallásba születtem, én ebben akarok meghalni! Meg is fogsz; csak hogy hová vezet, erre nem gondolnak sokan. Hova visz ez az út, mert minden út vezet valahová. Minden útnak van vége.

Jézus Krisztus mondja: van vége a keskeny útnak, és van vége a széles útnak. Az egyik a halálra visz, a másik meg az életre. Nem csak az a fontos, hogy mi van rajta, hanem az is, hogy hova visz! Mi a cél, amely felé török, amely felé megyünk? Ezért talál az ember sok utat, hogy ő melyik úton indul el az Isten felé.

A „New Age”-nek van az a tipikus felfogása – ha lehet így mondani – amit szintén nagyon sokan képviselnek ma: mindegy, hogy melyik úton vagy, mert minden út Istenhez vezet. Az egyik innen indul el, a másik onnan indul el; az egyik ezen jár, a másik azon jár, de a végén majd mindenki oda fog jutni. Hát ez nagy tévedés! Erről a Biblia nem beszél, hogy azon a sokféle úton, amelyet az ember kigyal, azon el lehet jutni Istenig, azon meg lehet találni az Urat és az Ő igazságát.

Miből látszik az, testvérek, hogy valaki nem az Istentől rendelt úton van, és mi teszi késszé arra, hogy tudakozódjék ezek felől? Néhány dolgot felsorolok. Ha valaki nem az Istentől rendelt úton van, hanem a saját maga vagy a vallása által kreált úton, akkor az először is abban látszik meg, hogy az ember nem úgy akarja tisztelni Istent, ahogyan Ő elrendelte. Tudniillik, ahogy Isten megszabta, hanem úgy, ahogy ő azt gondolja. Ez a maga választotta istentisztelet. Testvérek, Isten ezt gyűlöli! Lehet, hogy nagyon divatos, lehet, hogy fiatalok százai özönlenek oda, ahol Istent nem úgy tisztelik, ahogy Ő elrendelte, lehet, hogy nagyon korszerű, de tudjátok, nekünk az ige nem azt mondja, hogy nem korszerűnek kell lennünk, hanem igereszerűnek!

Tudakozódjatok a régi ösvények felől! Nem azt mondja: törjétek a fejeteket valami újon, törjétek a fejeteket valami nagy változtatáson, hanem azt mondja, hogy engedelmessédjétek annak, amit Isten elrendelt! Az ilyen embernek a János evangéliuma 4. fejezetére hadd hivatkozzam. Tudniillik a János evangéliuma 4.

A RÉGI ÖSVÉNY, VALÓBAN RÉGI?

fejezetében, a samáriai asszony történetében olvassuk: az lesz neki fontos, hogy hol imádkozzunk. Az ige pedig nem arra teszi a hangsúlyt, hogy *hol*, hanem arra, hogy *hogyan* imádkozzunk. Nem arra, hogy hol tartsuk az istentiszteleteinket, hanem arra, hogy milyen legyen az istentisztelet! Nem a külsőre, hanem a belsőre, a tartalomra.

Akik az Istent imádják – mondja Jézus Krisztus, és ezt Ő maga mondja, azok lélekben és igazságban kell, hogy imádják. Mert az Isten elrendelte az istentisztelet módját. Ezért a Jeremiás könyve 6. fejezetének 20. versében azt mondja az Úr: „Minek nékem ez a tömjén, ami Sébából kerül és a messze földről való jó illatú fahéj? A ti égőáldozataitok nincsenek kedvemre, sem a ti véres áldozataitok nem tetszenek nékem.” Isten azt mondja: minek hozzátok, kedveseim, mikor én ezekben nem gyönyörködöm. Ezek nincsenek kedvemre.

A vallásnak mindig könnyebb odaszánni valamit. Vinni egy borjút, vinni egy galamb fiat; vinni egy ökröt vagy egy csordát – ahogy a királyok tették. A hitnek mindig nehezebb odaszánni saját magunkat: itt vagyok én! Pál apostol, amikor ilyen emberekkel áll szemben, azt mondja nekik: testvérek, „nem azt keresem, ami a tiétek” – mert ti azt adnátok szívesen. Nem a pénzeteket keresem, nem az időtöket keresem, mert még az ember ezt odaadja – sosem tudni, biztos, ami biztos – hanem azt mondja: „titeket, magatokat kereslek”. Ahogy az Úr mondja az Ószövetségben: „Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útamat megőrizzed” – mert Istennek az a fontos, hogy azon az úton járjunk, amelyet Ő elrendelt.

Mivel mi azt az utat nem találjuk meg sosem, ezért elküldte Jézus Krisztust, akinek azt rendelte, hogy igazítsa lábunkat a békesség útjára!

A második jellemzője annak, aki a saját maga útján jár és nem az Istentől rendelt úton, hogy az az istentiszteletében holt tárgyakhoz, bálványokhoz fog előbb-utóbb ragaszkodni az élő Isten helyett. Erről beszél az ige az Ézsaiás könyve 58. fejezetében, nagyon világosan. Ma is látjuk, hogy ha olyan úton jár valaki, amelyet emberek találtak ki és nem az ige rendelt el, akkor holt tárgyakhoz fog ragaszkodni, akár még egy darab csonthoz is. Megy utána, tiszteli, imádjá, mert az valakinek az állítólagos csontja.

A harmadik: emberi rendelkezésekhez fog ragaszkodni, és nem ahhoz, amit Isten előírt. Az lesz a fontos, hogy mit rendeltek el emberek, mit rendeltek el vallási vezetők. Ahelyett, hogy meghajolna a királyok Királya és az uraknak Ura előtt. Az egyetlen „útfenntartó” előtt, aki ezt az utat készítette, és aki azóta is karbantartja.

Testvérek, mivel emberi rendelkezésekhez az ember mindig szívesebben ragaszkodik, azt mondja a Rómaiakhoz írt levél 10. fejezetében az apostol: micsoda buzgóvá teheti ez az embert! A zsidókról, saját nemzetségéről írja Pál: kívánná, hogy üdvözülne, mert vallásos buzgóság van bennük, de istenismeret nincs.

Buzgóvá teheti a vallás? Hogyne! Menj el ide! Menj el oda – évente egyszer! Fordulj ide, fordulj oda, fordulj kelet felé! A vallás buzgóvá teheti az embert. Pál is ilyen buzgó volt, csak azt mondja: ebben a nagy buzgóságban elveszett állapotban voltam, mert Jézust nem ismertem.

Nem tudom, testvérek, hogyha valakit műteni kellene, elmennének-e egy olyan sebészhez, aki a műtét előtt azt mondaná: én nem tudom, hogy mit kell

csinálni, de azt buzgón megcsinálom! Azt hiszem, hogy rögtön leugranánk a hordágyról és menekülnénk eszeveszetten, hogyha az orvosban csak buzgóság lenne, de ismeret nem.

Igen, testvérek, erre tesz késszé bennünket a vallás: nagyon nagy buzgóságra. Az Istenben való hit pedig engedelmességre fog bennünket késszé tenni.

A negyedik, hogy az ilyen utakon járó emberek vagy vallások emberekhez fognak ragaszkodni, mert erre készíti őket a saját maguk járta út. Már a korinthusiaknál is ezt látjuk, amikor csúsztak lefelé az egyetlen kijelölt útról. Amikor Pál apostol ír nekik, akkor már azt írja: ti emberekhez ragaszkodtok! Én Pálé vagyok, én Kéfásé, én Apollósé – lecsúsztatok az útról, mert amikor újjászülettetek, akkor még az Úrhoz ragaszkodtatok. Úgy voltatok, mint a kisliba, amely kikel a tojásból, és azt fogja követni, akit először meglát. Hogyha éppen az egy tyúk – mert az költötte ki –, akkor azt fogja követni, mert azt látta meg. Ti az Úrhoz ragaszkodtatok, most meg azt mondjátok: Péterhez ragaszkodunk. A másik azt mondja: mi Pálhoz ragaszkodunk. A harmadik azt mondja: mi Apollóshoz ragaszkodunk. Testvérek, már csúsztok lefelé az útról! Az egyetlen útról csúsztok lefelé!

Amikor jött a reformáció és jönnek az ébredési mozgalmak, azok mind azt mondják: vissza az útra. Térj vissza! – írja itt a 31. fejezetben Jeremiás; Térj vissza, Sion leánya! Miért halnátok meg, ó, Izráel háza! Mert amikor azt mondja, hogy „tudakozódjatok”, akkor ebben az is benne van, hogy az egyetlen útra vissza lehet térni. Az egyetlen útra vissza lehet jönni. Meg lehet térni és odafordulni a mi élő Urunk felé.

Testvérek, nem véletlenül mondtam, hogy az Isten útja az üdvösség útja, mert azt kell megnézni, hogy azon az úton, amelyen én járok, azon üdvözülök-e? Nem minden út vezet az üdvösségre és nem minden vallásban lehet üdvözülni.

Hadd fejezzem be azzal, testvérek, hogy minden vallás és minden ilyen út, amelyet az ember jó szándékkal hozott is létre, haragra ingerli Istent. Gyűlöli az Úr és utálatos Isten előtt. Sokszor szoktam említeni azt a példát, amikor Jézus azt mondja: hasonló lesz a mennyek országa, amikor kopognak, és azt mondják: Uram, Uram nyisd meg minékünk; és a gazda kiszól: ti kik vagytok, mert nem ismerlek titeket? Hát nem a Te utcáidon tanítottunk? Nem a Te nevedben szólunk, sőt ördögöket úztunk? A gazda kiszól: lehet, hogy ti sok mindent csináltatok, csak az a baj, hogy nem ismerlek, hogy ti kik vagytok! Az Úr pedig ismeri az Övéit, meg van írva az igében!

Éppen ezért, testvér, ha te nem vagy az egyetlen igaz úton, amely üdvözít, amely a mennybe visz, ahol Jézus átszegzett kezével vár majd téged, akkor tudakozódj a régi út után, amely örökre új, mert örökkévaló! Hogyan tudok üdvözülni? Hol van a váltság? Isten megmondja, hogy az Ő vérében van a mi váltságunk, bűneink bocsánata. Ne maradj azon az úton, mert nem az életre visz! Ne maradj a vallás útján, testvérem! Ne mondd azt: te abba születél és te abban is akarsz meghalni, mert meg lehet találni az igaz utat! Lehet az igaz úton járni. Kérjük is, hogy „magad légy az út”, Úr Jézus Krisztus, „melyen lelkem a halálból életre jut”!

Járj ezen az úton, mert azt mondja az Úr: járjatok rajta; és tapasztald meg: „A célnál mily öröm, Te jössz elélem!”

A RÉGI ÖSVÉNY, VALÓBAN RÉGI?

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy egyetlen utat ragyogtatsz előttünk, mennyei Atyánk és ez az út: Jézus Krisztus. Kijelentetted, hogy senki nem mehet az Atyához, csak ezen az egyetlen úton.

Kérünk, segíts, hogy felejtsük el a magunk járta utakat, a magunk által kitaposott ösvényeket, a magunk által képzelt jó utakat az üdvösségbe, és fogadjuk el azt az egyetlen utat: Jézus Krisztust, aki valóban értünk jött, hogy megkeressen és megmentsen bennünket. Aki értünk jött, hogy üdvözítsen és visszakapcsoljon az Atyához.

Kérünk, Urunk, ezt az igét hirdettesd a mai korban is! Bocsásd meg a mi balga elménket, hogy mindig valami másban látjuk a lehetőséget! Valami másban keressük a módokat és jutunk el módszerekhez, holott csak egyetlen dolgot kellene tenni: figyelni Rád és a már kijelentett úton haladni.

Kérünk Téged, adj nekünk olyan szívet, amely valóban új szív és nem azt nézi, hogy más úton hányan járnak, hanem hogy azon az úton legyünk, amelyen kevesen járnak talán, néha csak tizenketten, néha még kevesebben, néha többen a te kegyelmedből, de ennek az útnak a célja az élet!

Taníts minket az élet ösvényére, Urunk, hogy teljes örömünk legyen Benned és általad! Hallgass meg imánkban, kérünk, Jézusért!

Ámen.

449,7-10 ének

7. Szent lábaidnál ülök, Hallgatok törvényedre,
Bűnt útalok, kerülök, Hogy lehessen kedvedre,
S megmutassam valóban: Örül szívem a jóban.

8. Mert tudom: akik járnak A romlott testnek útján,
Tőled hiába várnak Áldást haláluk után.
Jaj lesz vége dolguknak, El kell veszni azoknak.

9. De nékem reménységem Vagyon az én Uramban,
Hiszem: lesz ídvességem, Csak Járjak jó útamban:
Ha követem világát, Meglátom szent országát.

10. De mivel, Uram, e test, Melyben lelkem sátoroz,
Gyakran csügged s igen rest, A Sátán is jár soroz:
Kérlek, oktass Lelkeddel, Végy körül kegyelmeddel.